

СВЪТУЛКА

— Затворете тоя човѣкъ въ тъмницата заедно съ магарето му, — изикалъ царѣтъ, — и ако до утре вечерь това чудовище не млѣкне, ще ги обеса и двамата!

Затворили скжперника и магарето му. Но магарето още по-силно се разревало. Разтрепералъ се отъ страхъ скжперникѣтъ. Ами сега? Ако това проклето магаре не млѣкне!

Почналъ той да го бие, но магарето тѣй се разритало, че скжперникѣтъ като топка се търколилъ на земята. Тогава той почналъ да го моли, по муцуната да го цѣлува, но магарето не млѣквало.

Изминала нощта, приближило времето да ги бесятъ. Тогава дошълъ въ тъмницата шегобиецѣтъ и казалъ на скжперника:

— Дай ключоветѣ отъ хамбаритѣ си, азъ ще те спася!

Нѣмало що. Далъ скжперникѣтъ ключоветѣ. Отишълъ шегобиецѣтъ въ кжщата му, натоварилъ на триста коли всичкитѣ му храни, докаралъ ги предъ тъмницата и започналъ да дава торба следъ торба ечмикъ на магарето. Следъ всѣка торба магарето по тихо ревало, а когато изяло и последната торба, съвсемъ млѣкнало.

— Бре, ненаситно животно, — рекалъ царѣтъ. — Сигурно отъ какъ се е родило, никога не е яло.

Засрамиръ се скжперникѣтъ и повелъ магарето, да се скрие

— Млѣкни! — извикалъ му царѣтъ.

отъ очитѣ на хората, но като стигнали до вратата на тъмницата, магарето се спрѣло. Отъ изядената храна толкова се надуло, че не могло да мине презъ вратата.

И скжперникѣтъ си отишълъ самъ и останалъ и безъ магаре, и съ празни хамбари.

Емилъ Кораловъ